

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

Segons l'«ABC», Ventosa i Calvell és la veu d'Espanya. Evidentment, la veu de l'Espanya d'ultratomba!

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

REACCIO I REVOLUCIO

L'esperit ciutadà no està satísfet. No hi ha tranquil·litat. La tranquil·litat i la seguretat d'un poble que si pateix misèria, no perd la serenitat ni l'energia revolucionària en veure's ben defensats pels homes de la seva confiança.

Altra cosa s'esperava, evidentment, del govern central. Més energia, més esperit constructiu, més presa en fer les coses que cal fer per a no escamotejar la revolució.

Es un govern que cau en el pitjor mal: ajornar els problemes. La reforma agrària ha estat torpedejada per Marcellí Domingo.

L'Estatut de Catalunya segueix essent víctima de la tàctica d'esgotament, de «Luz», òrgan dels intel·lectuals de la «cordial comprensió».

Les lleis religioses no surten del ministeri de justícia, ni del Ministeri d'Instrucció Pública. I una cosa tan misèria com la secularització de cementiris ha costat una setmana de debats parlamentaris.

Les lleis obreres, la de control en primer terme, dormen el somni dels justos.

I de la legislació electoral i municipal i d'ensenyament, ni se'n parla.

Mentre un govern compost des representants d'esquerra, fortament influenciat pel partit Socialista Obrero Español, dorm o sembla que dormi, la reacció empeny amb creixent vigoria.

Ventosa Calvell, un dels darrers puntals del Borbó, un dels responsables màxims del desgavell actual de les finances públiques, ha parlat a Madrid, inuadant govern, República, poble, del clàssic verí dels nostres Estats. I a un auditori que era l'expressió perfecta del pupisme renaixent.

La classe patronal amplia i reforça l'ofensiva contra els salaris, contra l'horari, contra les bases de treball signades a l'endemà de proclamada la República. I provoca conflictes, acomiada treballadors per plaer de represàlia, i es burla de les lleis o de la Constitució i d'això que paradoxalment se'n diu llei de defensa de la República, i finalment com si tingués la seguretat de que en cada govern civil hi ha un governador a les seves ordres i en cada caserna màssers al seu servei.

I els líders monàrquics, disressats de defensors del catolicisme, dia a dia gosen més i van més lluny, amb serenitat i impunitat de triomfadors.

Als nous mesos de República i sota un govern d'esquerres!

Què espera el govern central? On pensa que és? La desesperança del poble l'afebleix. I no comprèn que perdent aquest, no serà més que una sombra de poder, una aparença que la reacció esvaïrà quan li plagi?

Sens dubte, el govern reaccionarà. Però ens temem que se n'adoni tard.

LA U. S. C. EN EL GOVERN DE CATALUNYA

Com ha legislat el company M. Serra i Moret l'ajut a les Cooperatives Obreres de Producció

Donem en aquest número el text del decret que a proposta del nostre company Manuel Serra y Moret, aprovà el Govern de la Generalitat de Catalunya en la seva sessió del 11 de gener.

Per manca d'espai deixem per al número vinent els comentaris que tenim sobre aquest decret, per bé que no creiem que calgui insistir molt per a que els nostres lectors i companys es donin compte de la gran importància que té per al futur del moviment obrer de la nostra terra.

Heus ací el text del decret:

1.er La Generalitat de Catalunya expressa la seva decisió d'ajudar, dintre les seves possibilitats econòmiques, a la creació i foment de les empreses obreres que tendixin a establir un règim de supressió pel salariat, mitjançant l'associació pacífica per a realització del treball en comú amb miras a l'emancipació moral i econòmica dels treballadors.

2.º Per tal de poder obtenir l'ajut de la Generalitat, les empreses obreres hauran de tenir personalitat jurídica i estar constituïdes de conformitat amb les lleis vigents, essent indispensable que hagin complert els tràmits que estableix el Reglament de 2 d'octubre de 1931 per a l'execució de la llei de Cooperatives de 4 de juliol del mateix any.

3.er L'auxili de la Generalitat podrà verificar-se en forma de subvenció directa, en anticipació reintegrable o en crèdit condicionat. En cada cas, la proposta que farà el Conseller d'Economia i Treball haurà d'ésser aprovada pel Consell de la Generalitat i haurà de contenir els termes precisos del compromís que la Generalitat contrau i que s'ajustarà a les disposicions de la Llei.

4.º El Conseller d'Economia i Treball, en formalitzar la concessió atorgada o el compromís d'auxili que estableixi amb l'Entitat Obrera corresponent, haurà de prendre les necessàries mesures per tal d'assegurar-se de la viabilitat del compromís i de deixar salvada la responsabilitat de la Generalitat, com també de la ulterior inversió de cabals quan l'ajut econòmic sigui en forma de subvenció directa, d'anticipació o de crèdit.

5.º Sempre que l'ocasió s'ofereixi, la Generalitat a proposta del Conseller respectiu, i previ informe del d'Economia

i Treball, podrà concertar l'execució d'obres o treballs amb el que estableix la Llei de 4 de juliol de 1931 en el seu art. 42, que diu així:

«Les Cooperatives de treballadors i llurs concerts, Unions o Federacions, tindran dret a concórrer com a licitadors a la subhasta i concurs d'obres o serveis de l'Estat, les Mancomunitats, les Diputacions, els Municipis i les Corporacions públiques en general, i se'ls donarà preferència en igual dret de condicions. Les fiances que hauran de constituir es reduiran a la quarta part de la corresponent en cada cas. En compensació d'aquest benefici es retindrà un 10 per 100 de les quantitats que l'entitat concessionària hagi de percebre per raó de l'obra executada o del servei de subministrament fet, fins a completar el total import de la fiança. Les quantitats retingudes es retornaran juntament amb la fiança constituïda. Les dependències de l'Estat i les Corporacions de tota mena podran concertar, amb les Cooperatives de Treballadors, les obres, serveis i subministraments de petita quantia que legalment puguin contractar-se per adjudicació directa».

6.º Quan el valor del treball executat no excedeixi la suma de 30.000 peses, les entitats obreres seran dispensades dels tràmits de Subhasta, i en les subhastes que no excedeixin de 50.000 peses, estaran exemptes de l'obligació de constituir el dipòsit que marca la Llei. En tot cas, la Generalitat facilitarà a les entitats obreres els tècnics directors indispensables per al planejament i execució de l'obra o treball en projecte.

7.º D'acord amb el que s'estableix en la legislació d'altres Estats (exemples: lleis de la República francesa de 9 de desembre de 1927 i 17 de gener de 1930), quan es facilitin préstecs o anticipacions a les entitats obreres, es fixarà un terme màxim de vint anys per al reemborsament, i l'interès exigible no excedirà mai del 3 per 100.

8.º Sempre que les limitacions de les disponibilitats econòmiques, exigissin establir una preferència entre dues o diverses entitats sol·licitants, es prestarà ajut a les ja constituïdes, i entre aquestes a les més antigues.

Els grans financers de la Lliga

La conferència del senyor Ventosa ha tingut el ressò que a tan preeminent personalitat corresponia. L'expectació del públic ignora ha quedat plenament justificada: quatre tòniques de més rebregats, quatre descobriments de sentit comú i un gavadal de barrabassades d'elemental tècnica financera que — fins a l'hora d'escriure aquestes ratlles — ignorem que hagin estat assenyalades per ningú. Volem comentar ara, molt lleugerament, els dos disbarats garrafals de més calibre. Proven, d'una part, la profunditat dels coneixements financers de l'ex-ministre del borbó i d'altra part l'absoluta ignorància dels seus oients i comentadors.

La primera absurditat es troba en el meravellós descobriment que es fa en aquest paràgraf:

«Si no huiera sido por la crisis política que hemos atravesado, es evidente que nuestro país se hubiera encontrado con una guerra económica universal — que es, al fin, lo que existe en el mundo — y hubiera podido repetir la suerte de gozar otra vez una neutralidad, con los beneficios consiguientes.»

«Però com poden dir-se tranquil·lament falsitats tan enormes? La nostra neutralitat davant la guerra armada pogué treure el benefici d'una Europa aduadada de comprar articles de qualsevol qualitat i a qualsevol preu. Eren els dies de les vaques grasses. Pel contrari, la nostra hipotètica

neutralitat actual ens troba davant d'un món arruïnat i ple de misèria, que no solament no vol ni pot comprar sinó que ha arribat a un règim de preus envilitats. Els nostres minerals, les nostres fruites i els nostres vins, o no s'exporten o bé troben dificultats per a l'exportació i solament comptadíssimes indústries — gairebé únicament la tèxtil — i, prouciament per la baixa catastròfica de la pesseta — viuen amb certa prosperitat. I és que ara som al temps de les vaques flagueses.

Seria de gran interès que el senyor Ventosa volgués fer-nos conèixer per quins inefables camins hauria pogut beneficiar Espanya de tal situació. Sobretot en el cas afortunat de que, havent proseguit ell en la cartera d'Hisenda, hagués impedit que el dòlar pugés d'un 30 per 100 i que la pesseta baixés, paral·lament, d'un altre 30 per 100 (?). I aquesta fantàstica constatació del ex-ministre catalanista mereix comentar a part.

«On deu haver après el senyor Ventosa aritmètica elemental? ¿Als jesuïtes? En efecte, en el seu discurs hi han aquests dos paràgrafs enterridors:

«Para examinar la situación presente — aunque mi afirmación de que es de depresión y de crisis creo está admitida por todo el mundo — conviene analizar algunos datos, algu-

nas cifras. Procuraré abrumaros lo menos posible, aunque sea imprescindible para que nos demos bien cuenta de ello.

«Uno de estos indices es la moneda. Comparaciones exactas y precisas. Cotización del dólar el día 11 de abril, 9'00 con relación a la peseta; cotización hoy y de estos últimos días, 11'86. Diferencia: 2'77; es decir, del 30 por 100. O sea que, desde el 12 de abril acá la moneda española se ha depreciado en un 30 por 100, repercutiendo esta depreciación en toda la riqueza.»

Es a dir que — segons l'inclit financer de la Lliga — quan el dòlar puja el 30 per 100 la pesseta baixa el 30 per 100. (Recordem ara que aquest descobriment garrafal ja va fer-lo anys ha el senyor Bergamín, un altre as de les finances espanyoles).

Segons aquesta profunda doctrina financera podrien deduir que, com que a primer de l'any 1927 el dollar va cotitzar-se cert dia a 5'99 i ara val 11'86 i ha pujat, per tant, un 100 per 100, la pesseta, des d'igual data, ha baixat també un 100 per 100, o sigui que avui no val res! I a base d'aquesta doctrina podria demostrar-se no sols que no val res sinó que té un valor negatiu! Sort que advertí als seus oients: «Procuraré abrumaros lo menos posible», perquè, si s'hi arriba a emprar a fons... tothom knock-out!

Si patíssim la pruja de donar consells, crònica en els sabís de «La Lliga», aconsellàvem ara al senyor Ventosa que repassés l'aritmètica de quan anava a l'escola primària, per a aprendre a calcular els canvis. Podria assabentar-se, si això fes, de que quan el dollar puja un 100 per 100 la pesseta sols baixa un 50 per 100 i que si ara ha pujat el 30 per 100 la pesseta a devallat, aproximadament, d'un 23 per 100.

I no cal pensar amb cap lapsus linguae. El senyor Ventosa repeteix el mateix disbarat aritmètic més de quatre vegades, entre els aplaudiments del distingido públic, al qual, pel que es veu, la cosa li feia molta gràcia.

I no volem comentar la darrera frase del paràgraf transcrit: «Reparando esta depreciación en toda la riqueza». Ja n'està ben segur? Quin concepte deu tenir de la riquesa, home experimentat, el senyor Ventosa? Un concepte semblant del que té dels homes, quan afirma amb l'aplomb màxim, que no és de creure que hi hagi ningú capaç de sacrificar els seus interessos materials pels seus ideals.

Magnífica definició de la ètica civil de la gent de «Ja Lliga».

Amb mestres tan extraordinaris no és d'estranyar que el reputat financer senyor Barbey hagi arribat tan lluny.

LA SETMANA POLITICA

Llei de defensa de la República

Quelcom immovilitza al govern de la República. No se sap què, però és quelcom trist.

Res ho prova tant com la feblesa del govern davant dels enemics de la República i la constant impunitat dels clericals empeltats d'assassins.

Va ben provar-se que a Sevilla un grup de «señoritos» aplicà la llei de fugues a quatre obrers. Ho comprovà la comissió parlamentària. Es digué clarament al Parlament. Però, la justícia, mesos després, absolgué els assassins.

Ben segur que als assassins de Castilblanco se'ls aplicarà amb implacable cruïda la llei. Però, ¿què pot donar la mateixa seguretat en el judici als assassins d'Arnedo?

A Bilbao, els requetés han assassinat quatre joves republicans i socialistes; la força pública n'ha ferit molts d'altres que, en defensa de la República justament, anaven pels carrers en manifestació de protesta: de tradicionalistes i nacionalistes ni una gota de sang ha estat vessada.

I així, arreu d'Espanya, els incidents es produeixen amb freqüència esfereïdora i amb resultats iguals: sacrifici cruent dels defensors de la República.

Qui lliga les mans del govern de la República? ¿Com són aquests homes que governen la República que per inacció, per feblesa, per covardia, pel que sigui, permeten el progressiu escolament de l'energia revolucionària republicana i socialista, en profit de la reacció més cavernària?

El Parlament va votar una llei de defensa de la República. El Parlament va agregar-la a la Constitució, i responen a exigències del mateix govern que avui no sap què fer-se'n. ¿Quan serà aplicada, no als republicans, no als treballadors, no als periodistes d'esquerra, sinó als monàrquics conspiradors, als burgesos que es revengen dels primers ensurts dels primers mesos de República, als periodistes professionals de l'alarma, de les notícies tendencioses, dels comentaris enverinats?

¿Qui converteix la llei de defensa de la República en arma antirepublicana?

Moralina

La premsa clerical ha fet el front únic contra l'Escola de Mestresses de la Generalitat.

A l'Escola Normal sembla que es volen seguir els mètodes emprats en tot el món civilitzat. S'accepta

la coeducació. Nois i noies estudien junts i fan gimnàstica junts. Els metges de l'Escola estudien científicament la constitució física dels alumnes, nois o noies, per a condicionar llurs activitats a llur estat peculiar; les classes de fisiologia són pràctiques, i pràctiques, també, les eugenèsiques. A la futura mare i conselleria de futures mares, se li ensenyen científicament els misteris de la maternitat i la millor manera d'acompanyar el seu procés per a obtenir fills sans, plens de vigoria.

I res més. Però, massa per als clericals, professionals de la moralina.

La *Veü de Catalunya* ha qualificat de «cabaret» l'Escola Normal.

El *Correo Catalán*, l'òrgan de l'assassí de Borrell, diu que «hemos perdido la dignidad y el sentido común».

El *Malí* demana l'exclusió absoluta de tots aquells «docents que, portats per una mena de morbositat o de demència, cerquen d'atiar la joventut vers la flama de la passió moralment i físicament més destructora.»

I el *Diari de Barcelona*, l'inèdit i peripatètic «Brusi», un misteri de supervivència periodística, catedral de l'estevisme de rostre agre i ànima paupèrrima, càtedra del «p car en secret no és pecar», escriu: «Dí-gase lo que se quiera en materia de educación novísima, socializante y masónica, los padres tienen la opción absoluta, por ley natural, que es ley divina, para la educación de sus hijos; tienen, además, el deber imperioso de velar por el honor de la familia, y tienen sobrabundancia de amor en sus hijos, para no consentir que sus hijas estén expuestas a perder el pudor, bajo la monserga de una supuesta cultura física, que no es tal cultura, sino germen de desmoralización.»

Hipòcrites, fariseus, publicans, que diria Jesús! Vosaltres que permeteu a les vostres mullers, a les vostres filles, a les vostres germanes, anar «dernier cri» a les platges estiuenques, que cultiveu per sport, per snobisme, per aristocratismes groller la promiscuitat sexual en festes sensuales, en balls faraònics, en aventures diem-ne romàntiques, desperts brutalment els sentits i closes tràgicament les ànimes: crideu, i us esgarrifeu, i toqueu el cel amb les mans, perquè uns professors conscients, ben intencionats, d'espiritualitat pura, un Cosme Rofes, un Piñol, austers, exemplars, de moralitat ferma com fluixa és la vostra moralina, s'obliden del sexe i eduquen i estudien científicament les alumnes? Quins homes són

aquests, i quina és la moralitat d'aquests homes que en veient un pit, una cama, una espatlla, una forma turgent, rodona, ja se senten mascles, ja pensen en el sexe i en ço que és totalment petit i miserios del sexe, i en el «pecat» d'obra i de pensament? ¿No són els mateixos homes que prefereixen una dona vestida per donar-se el plaer de despullar-la mentalment?

Hipòcrites, fariseus, sepulcres blanquejats, que tornaria a dir Jesús!

Imbroglío corderil

Manuel Cordero, diputat socialista obrer espanyol, va venir a Barcelona a dir-nos que a les escoles catalanes es devia ensenyar en castellà. Sentí unes males olors i se'n va tornar a Madrid, enfutimat. I ja a Madrid, va escriure un article d'auto-defensa a «El Socialista».

Un article full antològic dels descarrilaments ideològics.

Raona així, el diputat Cordero: els socialistes voldrien que no hi hagués més que un sol idioma universal. Doncs, cal que els fills dels catalans siguin ensenyats en castellà. Mètode Ollendorf: «¿De quin color és la llum? — L'avi pateix mal de queixal».

Raona més a fons, encara, el diputat Cordero. Defensar a Catalunya l'ensenyament en castellà no és «expressió» d'un sentiment nacionalista. Però, la pretensió catalana d'ensenyar en català als nens catalans, és «expressió» de monstrosos, d'inacceptable xauvinisme. El conte del llop i del be: «Acosta't que no et mossegaré».

I s'enfonsa en profunditats doctrinàries. Si els obrers catalans no saben més que el català, ¿on emigraran que els entenguin? Qui els lliurarà de la burgesia catalana, aïllats de la cultura universal? Filantropia de don Juan de Robres.

La tesi del senyor Cordero és antisocialista. Per això és insincera. Si el senyor Cordero digués clarament que ens vol imposar el castellà, el mateix que Royo Villano-va, res diríem. Però, és intolerable que el senyor Cordero vulgui disfressar el seu imperialisme amb ropatge socialista. I més sabent com sap o té el deure de saber, que a les escoles de Catalunya s'ensenya i s'ensenyarà el castellà amb tanta cura i amor, com el català.

Que vagin fent el joc de la reacció tradicional monàrquica, els socialistes de Madrid. El despertar serà ben trist, per ells i per a nosaltres!...

JOAN COMORERA

REVISANT CERTS CONCEPTES Unitat sindical

Es dona el cas que en gairebé tots els països la política sindical comunista és escissionista.

(L. Fersen.—¿Què és el trotskisme?) Encapçalo el present article amb les paraules amargues d'un comunista de l'oposició d'esquerra.

Però com que el meu principi, en parlar o en escriure, consisteix en ésser honrat, en no prendre textos o fragments de textos que, presentats de certa manera, fan dir al seu autor el contrari de ço que s'hagués proposat, declaro immediatament que L. Fersen es refereix al comunisme stalinista.

El mateix L. Fersen explica, un tros més lluny: «La política d'escissió sindical no s'adoba amb proposicions de front únic de tots els obrers. El stalinisme també adullerà en tots els països el sentit del front únic. El front únic no pot ésser un adob, un mitjà per a encobrir una política escissionista, sinó el complement de la unitat sindical. Quina autoritat poden tenir les proposicions de front únic dels que divideixen el moviment sindical?»

L'acusació contra els comunistes diquem-ne oficials, no pot ésser més greu ni més explícita. En l'òra tràgica—diríem crucial si el mot no fos ja pedant—de la crisi capitalista; quan els proletaris haurien de practicar aquell humà consell de Marx i Engels, punt final de llur «Manifest del Partit Comunista»: *Proletaris de tots els països, uniu-vos!*, el comunisme stalinista—segons opinió dels trotskistes—porta la divisió en les files del treball i contribueix, amb aquesta tàctica, a perllongar el regne capitalista.

Els amics lectors de JUSTÍCIA SOCIAL coneixen tots les ganes d'unificació que hi ha en el món obrer, indistintament. Mai els dos mots: *front únic* no havien estat de moda com avui, i mal, segurament, la confusió no havia presidit, amb tanta intensitat com avui, la idea d'unificació.

Però ara que hem llegit el pensament del comunisme trotskista (oposició comunista d'esquerra) sobre aquest tema d'actualitat, vegeu ço que opina el firmant d'aquest article, després d'haver estudiat detingudament la història de les escissions obreres de la post-guerra. La síntesi del meu judici és la següent:

«El comunisme stalinista pot, tal vegada, agreujar l'escissió sindical.

Però és innegable que l'escissió sindical és anterior al stalinisme i té el seu origen en l'aparició del comunisme com a partit. De tal manera que comunisme i escissió sindical són sinònims.»

A Espanya i a Catalunya el comunisme fou ben poca cosa fins a l'actualitat i, per tant, poc influí en la sort del moviment sindical.

No obstant, que influeixi poc o molt el seu caràcter de factor escissionista el tindrà aquí com l'ha tingut arreu del món, car parodiava una frase cèlebre de Jaurès podem afirmar que «el comunisme porta en les seves entranyes l'escissió, com la nuvolada dorment porta l'oratge.»

Per dissort, les actuals generacions obreres senten més fretura per l'absorció de la prosa periodística, combativa i pamfletària, que per la lectura i estudi de les doctrines i la història dels moviments socials. No hi ha dubte, tanmateix, que si la Unió Socialista de Catalunya sap emprendre, en totes les seves seccions, una forta tasca d'educació i documentació socialista, s'augmentarà tard o d'hora amb aquestes joventuts inquietes que avui retenen en les seves files, comunistes i anarquistes.

Per les raons esmentades i per a contribuir en la mesura dels meus mitjans a proporcionar dades i arguments a les amics socialistes de Catalunya, em proposo estudiar documentadament el rol nefast que ha jugat el comunisme en el terreny de les activitats sindicals.

He dit més amunt que comunisme era sinònim d'escissió (parlem del comunisme de la III, oi?). Una acusació d'aquesta magnitud, s'ha d'acompanyar de proves irrefutables. Quines proves puc presentar que corroborin l'afirmació anterior?

Els 21 punts de Moscou. Què són els 21 punts o condicions de Moscou?

Són les 21 imposicions, els 21 articles de fe que la III Internacional Comunista feia acceptar sense discussió als qui volien adherir-s'hi.

Són o foren—car avui pocs se'n recorden i els comunistes es guarden proud de reparar-ne—l'origen de les escissions del proletariat unit en els partits socialistes i en les organitzacions sindicals.

Són o foren la causa primera de la guerra civil dels obrers entre ells, la ruptura d'una unitat sindical existent amb caràcter autònom.

Foren i són la submissió absoluta, total, dels sindicats comunistes a les ordres, als ukases de la III Internacional.

Això tenia lloc abans del stalinisme, en el bon temps del leninisme, en l'època heroica de la Revolució russa, a les primeries de la dictadura del proletariat.

Aleshores es produïren les escissions en els camps socialistes i sindicals d'arreu del món. Aleshores i no amb motiu de l'enlairament polític de Stalin, com volen fer-nos creure els trotskistes.

En el terreny sindical, quina fou la imposició de Moscou?

Llegiu l'article, el punt o la condició desena. Diu així:

«Tot Partit pertanyent a la Internacional Comunista té el deure de combatre amb energia i tenacitat la «Internacional» dels sindicats grans, fundada a Amsterdam. Deu escampar amb tenacitat en el si dels sindicats obrers la idea de la necessitat de la ruptura amb la «Internacional» groga d'Amsterdam.»

I com aconsella el comunisme els seus adeptes per a aquesta feina tan noble de la ruptura? Seguiu llegint:

«Tot Partit destituit de pertànyer a la Internacional Comunista deu realitzar una propaganda perseverant i sistemàtica en el si dels sindicats, cooperatives i altres organitzacions de les masses obreres. Deuen formar-se nuclis comunistes, el treball tenaç i constant dels quals conquerirà els sindicats al comunisme. Serà llur deure revelar a cada instant la traïció dels social-patriotes i les vacil·lacions del «centre». Aquests nuclis comunistes deuen estar completament subordinats al conjunt del Partit.»

Heu llegit? D'això se'n diu *unificació*, en llenguatge comunista. Com se'n diu *autonomia* d'aquesta completa subordinació de sindicats, cooperatives i altres organitzacions de les masses obreres al conjunt del Partit Comunista.

I si ara us diguéis que tot això és ben poca cosa al costat del que ve a continuació?

Però deixem-ho per a un altre dia, que avui l'espai de JUSTÍCIA SOCIAL no permet més lletra d'aquesta cançó.

Carles CARQUÉS

SECCIÓ DEL DISTRICTE VIII

En la darrera assemblea de la Secció del Districte VIII, la Unió Socialista de Catalunya va anomenar membre de la Junta Directiva a la companya Cèlia Paytuvi.

FRONT ÚNIC

L'allunyament que—amb tan rares excepcions que no comptem—mantenen en general socialistes i comunistes, és una cosa inversemblant que sovint arriba a suïcida.

No res més que qüestions de tàctica separa uns i altres. I ambdós semblen els més aferrissats enemics, diria's l'encarnació de les dues classes oposades, en franca lluita. Els socialistes, en general, es posen al costat de la burgesia abans que aproximar-se als comunistes; els comunistes, per altra banda, no fan gaires distincions entre feixistes i socialistes.

El comunisme té greus defectes; vol ésser catastròfic; no sap moure's del patró rus; vol dur el poble a la revolució i no a l'educació i preparació per a regir el món nou de demà. Tothom els pot veure a casa nostra. Agafo ara una abstracció del comunisme; no vull pretenir, doncs, que tots els comunistes tinguin fatalment aquests defectes.

Això, pot conquerir masses inconscients, però fa molt poc bé al comunisme i li priva d'arrepellar un nombre respectable de persones aptes.

El socialisme és la veritable doctrina marxista, per quant el que cal és aplicar el marxisme no pas fidelment, rigidament, sinó adaptat a l'avui; no han passat debades vuitanta anys. Altrament, l'essència del socialisme exigeix interpretar-lo i aplicar-lo humanament, causant el menor dany possible. El socialisme, encara, és tan científic com revolucionari. El socialisme arribarà tan enllà com el qui més.

Però una bona part dels socialistes han sofert un error tan greu com els comunistes. Han comès el pecat invers del seu. Han interpretat el científic i la germanor com una aclimatació a l'ambient regnant, per a poder arribar a transformar el món fent que el capitalisme i la burgesia vagin liquidant-se per si sols; això porta de necessitat a un aburguesament. La social-democràcia encarna aquest socialisme feble; són veritables socialistes, no hi ha dubte, però davant de la violència, en qualsevol de les seves manifestacions, s'atemperen i, moltes vegades, fallen (Anglaterra, Rússia, fins a cert punt Espanya). D'aquí l'enemistat orba. Enemistat que fa s'odiïn els qui són més que afins.

Aquestes reflexions, veritables tòpics, se m'han acudit davant del fet alemany.

No fa gaire, el nostre hebdomadari demanava la unió de socialistes i comunistes alemanys davant del perill Hitler. Fèiem la crida amb tota la nostra fe socialista, és a dir, com a transformadors de la societat segons les doctrines marxistes, com a germans dels comunistes.

Ara, la veu d'alerta ha estat donada per una personalitat comunista, molt més eficaçment per quant ha estat feta des d'Alemanya mateix. Lev Trotski creu que aquesta unió és suficient per a abatere la força feixista d'Hitler.

I, aquest cop, la intemperància és dels comunistes; alguna cosa hem guanyat, ja que els social-demòcrates han respost a la crida intel·ligent de Trotski.

Els comunistes alemanys, que han omplert d'improperis les justes paraules de l'autèntic comunista Trotski, tenen l'orgull de voler mantenir íntegra la seva personalitat, de voler evitar tot contacte, encara que sigui amb els seus iguals, amb els homes de la mateixa classe i de la mateixa ideologia; un altre dels defectes capitals d'aquests socialistes que es pensen que tot el món és Rússia.

¿La puixança d'Hitler, millor, el perill hitleria evidenciarà un cop més la incapacitat dels marxistes per a fer el front únic, almenys davant del perill? Temem que sí.

Però si així fos, els comunistes alemanys serien en bona part responsables del que pogués ocórrer a Alemanya.

J. ROURE i TORENT

SECCIÓ DEL DISTRICTE VI

Es convoca als socis de la Secció a l'Assemblea General Ordinària que tindrà lloc el diumenge dia 31 del corrent a les 10 del matí en l'estatge social, carrer de Montseny, 35-Gràcia

Unió Socialista de Catalunya

Informe dels regidors al Congrés de la Federació Comarcal de Barcelona

El Congrés Constitutiu de la Federació Comarcal de Barcelona s'iniciarà el dia 6 de febrer pròxim, a l'estatge central, Alt de Sant Pere, núm. 29, pral., a les 9 del vespre.

Tindrà dret a entrar a la sala de deliberacions els afiliats, previa presentació del carnet, i els possessors de la tarja especial que lliurava el Comite Executiu.

Recordem a les Seccions de Barcelona que en el curs de la setmana vinent, han de realitzar assemblees extraordinàries per tal de discutir els projectes d'Estatut i d'acció municipal, l'informe dels regidors, i les proposicions que considerin útils a la millor manera del Partit, i nomenar els delegats. A cada secció li corresponen un delegat per dret propi, i altres tants per cada 25 cotitzants o fracció de 25.

Inserim a continuació l'informe dels regidors de Barcelona que les Seccions primer, i el Congrés, després, han de discutir, aprovar o rebutjar:

Es sabut que la Unió Socialista de Catalunya anà a les eleccions per a regidors municipals el 12 d'abril formant coalició amb l'Esquerra Republicana de Catalunya, i que resultaren elegits els nostres companys Rafael Campalans, Joaquim Xirau i Josep Duran i Guàrdia, essent dignes de remarcar l'haver obtingut aquest darrer la segona votació de la capital, amb 6.500 vots. No cal recordar que en els esdeveniments que tingueren lloc dos dies després i que portaren la caiguda del regim monàrquic, els nostres companys saberen estar en l'ur lluc, prenent part en l'acte de la proclamació de la República i passant a exercir seguidament els càrrecs que es foren conatats per elecció pública.

En constituir-se l'Ajuntament republicà i en tornar-se el cartipàs, fou adjudicada a la minoria de la U. S. C. una tinença d'Alcalde i la presidència de la Comissió de Foment, càrrecs que recaigueren en el nostre company Rafael Campalans. A part d'aquests foren donats llocs als nostres companys en les següents Comissions: Hisenda, on anà el company Duran; Cultura, on anà el company Xirau; Política Social, company Duran; Proveïments, company Duran; Reforma, company Duran; Circulació, company Campalans; i les següents delegacions: Junta Provincial d'Instrucció Pública, company Xirau; Junta local de Primera Ensenyança, company Xirau; Junta de Cases Barates de la Delegació del Treball, company Duran; Patronat de l'Asil Duran, company Duran; Junta d'Obres del Port, company Campalans; Patronat de la Biblioteca Central de la Diputació de Barcelona, company Xirau; Patronat de l'Habitació de Barcelona, company Duran; Institut d'Orientació Professional, company Campalans; Residència d'Estudiants, company Xirau; i Junta de Ciències Naturals, company Xirau.

Han passat nou mesos de República i ens plau de donar compte a aquest Congrés d'una manera resumida, de l'actuació d'aquesta minoria municipal.

Política de Proveïments. — Sense que vulguem negar als Ajuntaments una eficàcia absoluta en la política de proveïments, hem de confessar que en realitat no és molt el que poden fer en aquesta qüestió. Cal tenir en compte que tota política de proveïments ha de tenir caràcter nacional i han de col·laborar-hi tots els organismes oficials amb una mateixa orientació si es vol fer alguna cosa en benefici del consumidor i si es volen atenuar un xic els vicijs de l'organització comercial existent. Pel que fa a Barcelona, en entrar aquesta minoria a l'Ajuntament, es trobà plantejada una orientació que considera completament equivocada, puix consisteix en considerar el problema de proveïments com un afer d'Hisenda, o sigui, d'ingressos. Així, hi ha la qüestió de si convé seguir la política d'estendre el radi d'acció dels Mercats, protegit el ja instal·lat i establint-ne de nous allà on calgui, o bé abandonar aquest sistema, respectant el que hi ha ja creat per a deixar el pas lliure a les tendes o establiments de tota mena del comerç privat.

Actualment, l'Ajuntament té establerts vint Mercats, que representen una inversió de capital, entre terrenys i edificis, de 22.406.189 pessetes, i fa una recapitació total per llocs fixes, provisionals, etc., per subhastes, per traspassos "inter vivos" i per traspassos per defunció, de 3.065.267 pessetes en l'any (1930). En aquest any resultà a favor de l'Ajuntament, com a diferència entre la recapitació i les despeses en els diferents Mercats, la quantitat de 710.677,72 pessetes.

Per a protegir els Mercats i els interessos que representen i tenir en compte el desenvolupament que la ciutat ha anat prenent aquests darrers anys, l'Ajuntament ha anat legislant i redactant Reglaments especials per a diferents articles, i així ens trobem avui amb Reglaments per a carnisseries, carnisseries, forns de pa i peixateries. En aquests Reglaments, a més de fer obligatoris unes determinades condicions d'higiene es limiten les distàncies d'un establiment a l'altre. En entrar l'actual Ajuntament,

es trobà amb una sèrie de conflictes plantejats per l'aplicació d'aquestes reglamentacions, motivats per una banda per la resistència de molts industrials a voler-les complir i per l'altra, per les dificultats en què es trobaven per a complir-les molts establiments establerts força anys abans de la promulgació de dits Reglaments.

Per altra part, la comprovació de moltes mesures injustes aplicades contra els venedors de Mercats, decidí la Comissió de Proveïments a fer una revisió i reforma de tots els Reglaments dels centres de proveïments, com Mercat Central de Fruites i Marmanya, Mercat Central de Peix, Mercats generals de detall i Escorxador, tasca que s'està realitzant actualment i que dintre de poc temps veurem acabada. Es teneix, sobretot en el Mercat de Fruites i Marmanya, a fer possible que el major nombre de llocs o bé el que els Reglaments precisin, siguin destinats als pagesos i als veritables Sindicats Agrícoles, cosa que tal volta costarà un xic de lluita, per la raó que la veritable finalitat d'aquest Mercat Central s'havia desviat, els llocs del qual havien passat gairebé tots a mans de revenedors o assentadors. Així també s'estudia per la Comissió de Proveïments que les operacions de compra-venta d'aquests Mercats Centrals siguin intervingudes o fetes per l'Ajuntament, establint d'aquesta manera un veritable control que doni a conèixer quins són els veritables preus a què han de poder-se vendre les mercaderies en els mercats al detall.

També ha estat objecte de preocupació de la nostra representació en la Comissió de Proveïments, el problema complex de la carn. Barcelona és la capital d'Espanya que es troba en pitjors condicions en el proveïment d'aquest article. Essent Astúries i Galícia, sobretot aquesta darrera, les regions que proveeixen d'aquest article la nostra ciutat, està comprovat que existeix una manca d'organització, en la qual és una veritable vergonya que no s'hagi pogut trobar encara una solució. Així la Comissió de Proveïments s'empenygué la tasca d'acabar aquest estat de coses i per estudiar l'afer, anà a Galícia el nostre representant, traslladant-se als mateixos llocs del mercat de bestiar, a fi de conèixer el problema sobre el veritable terreny. Allà fou possible comprovar que deu o dotze senyors de Galícia són els amos del mercat de bestiar de tot Espanya i especialment de Barcelona. Com hem dit abans, en aquest afer, com en altres de semblants, el del blat, el del sucre per exemple, tenen una amplitud nacional i el Govern de la República hauria de procurar que mentre no es crea l'organització adequada d'aproximació dels ramaders o criadors de bestiar amb els consumidors, es pogués efectuar la tramesa directa del bestiar en un tant per cent prou crescut per a compensar la manca de carn a què ens veiem sotmesos, un xic per déficit propi nacional i les més de les vegades per combinacions dels tractants o intermediaris de Galícia i els proveïdors d'ací.

En aquest afer, com tots els de proveïments, el criteri de la nostra minoria és el de la intervenció i no pas el de la llibertat absoluta de comerç; protegir i fomentar les associacions cooperatives de productors en el camp i de consumidors en la ciutat; regular l'existència dels establiments, ja que no pot admetre's en bona lògica socialista ni simplement econòmica que cada vint famílies de la capital hagin mantenir un comerciant o botiguer; i limitar alhora el guany dels intermediaris. D'aquesta manera, en la pugna existent a l'Escorxador entre els partidaris de la matança lliure i els del règim, la nostra representació s'ha oposat sempre a l'absoluta llibertat d'operacions a l'Escorxador per part dels proveïdors. I així també, en el règim de reglamentació d'establiments, opina que s'ha d'efectuar d'una manera racional i completant sempre aquesta Reglamentació amb limitació del benefici. I per acabar respecte a aquesta qüestió, direm que mentre el Municipi no segueixi una altra orientació pel que fa als impostos indirectes i no desgravi la carn, el porc i altres articles de primera necessitat, de les quals repta uns 12 milions de pessetes, l'Ajuntament no podrà fer pas una gran cosa respecte a l'abaratiment de substàncies.

Política social. — En prendre possessió l'actual Ajuntament, ens trobàrem que aquesta Comissió existia gairebé només d'una manera decorativa. En el Pressupost de 1931 figuraven consignades en el seu capítol 93.000 pessetes, de les quals pot dir-se que en llur totalitat eren destinades al sosteniment de la Junta Local del Treball i com una obligació imposada per l'Estat. Pot dir-se que la Política Social de l'Ajuntament de Barcelona ha estat la Ventafoes de totes les Comissions, i nosaltres hem volgut que en un règim republicà i que un ajun-

tament d'origen com el present, ha de donar la màxima importància a aquesta Comissió, i per això no havent consignació en el Pressupost per altra atenció que l'abans esmentada, calgué que el nostre representant, d'acord amb els altres components de la Comissió, aconseguís del Ple del Consistori una consignació de 15.000 pessetes per a poder preparar una organització d'Oficines, a fi que l'any següent es pogués emprendre les diverses tasques que, al nostre judici, pot fer l'Ajuntament en matèria de política social.

A tal fi es redactà el pressupost particular de la Comissió per a l'any 1932, en el qual es destinen les quantitats de 93.000 pessetes al sosteniment de les Juntes locals de Treball; de 5 milions de pessetes per a preteses a Cooperatives d'Habitació, per a la construcció directa de vivendes municipals i per a cessió de terrenys i adquisicions; de 3 milions de pessetes per a la incautació de vivendes insalubres; de 100.000 pessetes per a foment i sosteniment de tota mena d'assegurances socials; de 150.000 pessetes per a concedir crèdits a les Cooperatives de Producció i Consum; de 75.000 pessetes per a protecció de les Cooperatives d'Estalvi i Crèdit popular, i de 1 milió de pessetes per a Banys i Dutes populars.

La situació econòmica de l'Ajuntament fa que no es pugui esperar la consignació total que es demana, però la nostra representació defensarà el criteri que, sigui com sigui, la Comissió de Política Social existeixi i acompleixi, en la mesura de les possibilitats, la seva finalitat. A tal fi fou redactat per la nostra representació un pla d'organització i treball de les oficines de la Comissió que serà posat en pràctica tan aviat com es pugui.

Comissió de Foment. — Com abans ha estat dit, per a la presidència de la Comissió fou designat el nostre company Rafael Campalans; el qual, per la seva elecció de diputat a les Constituints, deixà el càrrec de tinent d'alcalde i la presidència de dita Comissió, designant-se en el seu lloc, el nostre company Josep Duran i Guàrdia. Respecte l'activitat d'aquesta Comissió, solament podem dir que no fa res més que despaxar els assumptes de tràmit, ja que d'ençà de la proclamació de la República s'ha pogut comprovar un retraïment del capital, el qual s'absté d'emprendre noves edificacions ni obres de cap mena.

L'activitat d'aquesta Comissió depèn exclusivament de les consignacions assenyalades en el Pressupost, però si s'acaben a la meitat de l'exercici i la Comissió d'Hisenda no troba o no vol trobar consignació, són moltíssimes les demandes de millores que ja sigui per a pavimentació de carrers, per a instal·lacions de llums o per a construcció de noves clavegueres i àdhuc per a reparacions urgents, que no tenen lloc.

Malgrat tot, han estat iniciats com a orientació, treballs d'estudi per a la modificació de la xarxa de clavegueres de la nostra ciutat i en el nou Pressupost han estat demanats per la Comissió de Foment alguns augmentos sobre la consignació del passat any, a fi de poder ampliar el radi d'acció de la Comissió i fer alguna part de tot el que els diferents districtes de Barcelona vénen demanant sense parar a la Comissió.

Pot dir-se, en resum, que l'orientació que sustenta la nostra representació en el si d'aquesta Comissió, és la inspirada en els principis del Programa mínim del nostre Partit, o sigui, la d'anar a la destrucció dels barris i cases insalubres; en l'augment d'higiene de les cases habitades per gent obrera i modesta i a l'ajut de les organitzacions cooperatives de construcció.

A tal fi cal recordar la proposició presentada al Ple Consistorial per la minoria de la U. S. C., demanant facilitats per a les societats cooperatives de treball, facilitats consistents en la dispensa de subhasta en aqelles obres el valor de les quals no excedís de 50.000 pessetes, la dispensa de l'obligació d'efectuar la corresponent fiança i la facilitat de liquidacions. Aquesta proposició, després d'ésser presa en consideració pel Ple, està en estudi de la Comissió de Política Social, la qual espera dictaminar en definitiva davant el nou Pressupost.

També, amb la mateixa finalitat, fou presentada una altra proposició, que es troba avui, per a la seva aplicació pràctica, pendent del dictamen dels tècnics, la qual va encaminada a obligar tots els propietaris de les cases que no tinguin aquests elements, a construir water, dutxa, voreres i tanques dels solars, resolent-se d'aquesta manera dos problemes d'higiene i d'urbanisme de cabdal importància i proporcionant d'aquesta faïso feina a un gran nombre d'obriers parats de la nostra ciutat.

Reorganització dels serveis tècnics municipals. — Una de les coses més interessants i importants que ha estat iniciada per la Comissió de Foment del nostre Ajuntament, és la reorganització dels serveis tècnics, a fi d'obtenir-ne un major rendiment, eficàcia i economia. En aquest afer des del seu origen ha pres una part activa i nostra representació. S'ha procurat adaptar el personal a cada servei, segons les seves especialitats. Han estat creats diversos grups que contendran els diferents serveis que tenen entre ells una íntima relació, i cada un d'aquests serveis tindrà un cap, i un d'ells serà el cap d'Agrupació. Hi haurà una responsabilitat per a cada cap de servei i una relativa autonomia, ja que tots els serveis seran controlats pel respectiu cap d'Agrupació. A part, serà creat un Consell d'Urbanisme que estarà integrat pels esmentats caps d'Agrupació i un cert nombre de regidors.

També serà objecte de resolució per part de la Comissió de Foment, la qüestió de les indemnitzacions al personal tècnic. Es creu que hi ha una injustícia en la forma com s'han vingut percebent les indemnitzacions fins a la data. Es proposa de la Comissió de Foment de canviar la fórmula o base d'aquestes indemnitzacions, ja que en la forma actual vénen a carregar els Pressupostos de totes les obres. Aquesta reforma s'orientarà en el sentit que si hi ha d'haver indemnitzacions a repartir entre el personal facultatiu, tinguin per base l'economia aconseguida en els pressupostos de les obres, economia que naturalment es procurarà no sigui en perjudici d'aquestes.

Transports urbans. — Un altre dels problemes pendents de resolució d'importància extraordinària, que corresponen a aquesta Comissió, és l'assumppte dels transports urbans. Existeix una lluita aferrissada entre diverses empreses per tal de poder establir noves línies de transport en la capital, però des de fa ja alguns anys, existeixen unes bases aprovades per l'Ajuntament, que regulen la concessió de noves línies, a l'objecte d'evitar competència entre les diverses empreses i evitar també el perjudici que això podria causar a l'Ajuntament. Però com sigui que la capital ha anat creixent en forma extraordinària i resulta que no estan atesos degudament els transports, sobretot les barriades extremes amb relació amb el centre de la capital, s'ha cregut que ja és hora de posar terme a aquestes deficiències i hi ha el propòsit d'anular dites bases i que l'Ajuntament faci un pla general de transports de la urbs. Així, en l'esdevenir, les companyies, per obtenir noves línies, s'atindran als recorreguts, no que a elles convingui segons llurs interessos, sinó els que l'Ajuntament haurà assenyalat en l'esmentat pla general. Així no hi haurà les possibles competències i així quedaran servides totes les barriades de la ciutat.

Qüestió de tarifes de tramvies i autòmibus. — Existeix un plet pendent de resolució, entre l'Ajuntament de Barcelona i la Companyia General d'Autòmibus, i no diem amb la de Tramvies, perquè la competència que té l'Ajuntament sobre aquests últims és gairebé nul·la. Es sabut que fins ara la nostra ciutat havia gaudit d'un bon servei de transports, però d'uns mesos ençà, com a conseqüència d'aquest plet que esmentem, les Companyies han anat disminuint el servei, cosa que ha donat lloc a moltes queixes i ha obligat la Comissió de Foment a dirigir-se a aquestes empreses en el sentit que tornin a establir el servei que abans existia.

La causa del plet que esmentem té per origen unes demandes de millores que foren fetes pel personal de tramvies, autòmibus i Metro a darrers de maig del passat any. Per a evitar una vaga de transports, intervingué en l'arreglament del conflicte la Generalitat de Catalunya, i després l'Alcalde. Entre el que dit personal demanava i el que les Companyies podien concedir, fou trobada una solució, però les millores aconseguides representen, segons es diu, 109.000 pessetes a la Companyia General d'Autòmibus, 5.303.723 pessetes a la de Tramvies, S. A., i 225.000 al Metro; en total, un augment de despeses per a dites empreses, de 6.637.787 pessetes a l'any. No hem d'entrar a fons si entre les autoritats que intervingueren en l'arreglament del conflicte, fou acceptada la solució proposada mitjançant la promesa de permetre un augment en les tarifes a fi de compensar l'augment de despeses que representen les millores concedides al personal. Però el cas és que el sentit comú ens porta a creure que sense una seguretat gairebé absoluta de poder augmentar les tarifes, les Companyies no haurien consentit les millores fetes al personal i el conflicte d'una vaga de transports hauria esclatat en circumstàn-

cies ben especials, o sigui, amb ple període electoral.

Han estat fets diversos dictàmens, tant per la Comissió especial que fou nomenada pel Consistori, com per la Comissió de Foment, a qui va retornar l'assumppte després, i sembla que si bé no es tracta d'un augment de tarifes, sinó d'un reconeixement d'uns drets que té la Companyia, l'esperit de la majoria de l'Ajuntament és el de no consentir l'execució de dit dret sense que la Companyia no renunciï a coses que es consideren de gran interès per a la ciutat. Sols així podrà solucionar-se aquest conflicte en el qual la nostra representació, pel càrrec de la presidència de Foment que exerceix, ha d'assumir tota la responsabilitat.

Denúncies de contractes. — Al poc temps d'haver pres possessió l'actual Ajuntament, va fer la denúncia d'un bon nombre de contractes, entre ells el de servei de conservació de les instal·lacions d'Iluminació, calefacció i força de totes les dependències municipals i el de prestació de serveis i subministre de personal i transports per a les brigades de pavimentació de l'interior, el de servei de conservació de l'Iluminació pública de la zona de l'interior i dependències municipals, el del subministre de gas per a la Iluminació pública de la zona de l'interior, etc. En els nous concursos que s'han de fer per a atorgar aquests serveis, es procurarà obtenir els màxims avantatges per a l'Ajuntament, encara que es dubta si, donades les circumstàncies econòmiques actuals d'elevació de salaris i dels altres elements que intervenen en el cost de producció, es podrà aconseguir el que es proposava en denunciar els contractes.

Com a impressió general de política municipal, la nostra minoria ha contribuït a la tasca de renovació que l'Ajuntament va fer malgrat totes les acusacions i insídies dels partits enemics del règim republicà, amagats avui sota noms diferents. Així hem de recordar com en l'afer de secularització de cementiris i en tots els altres que s'han presentat d'aquest mateix ordre, la nostra minoria ha intervingut sustentant els principis bàsics del nostre Partit. Cal remarcar d'una manera especial la proposició presentada per la nostra minoria demanant que l'Ajuntament defensés els ciutadans davant les exigències de la Companyia Telefònica de pretendre cobrar un servei no prestat amb motiu de la vaga general, proposició que fou aprovada per unanimitat.

Per altra part, hem de dir que es pot comprovar la manca d'una major autonomia municipal que permetés dur a cap un gran nombre de coses en les que avui l'Ajuntament no té facultat, car depenen del Govern central. Altrament, no podem deixar de fer referència a la situació econòmicament desastrosa en què hem hagut de fer-nos càrrec de l'Ajuntament. Són 900 milions de pessetes de deute que pesen sobre la ciutat, amb un pagament d'interessos que importa 50 milions a l'any, que s'enduen la meitat del Pressupost; vénen després 24 milions de pessetes per a personal, i resten només 21 milions per a totes les altres atencions que a part ha de tenir l'Ajuntament. Cal només recordar que de 1923 fins ara, ha més que doblat el deute municipal. Mentre no es trobi una solució per aquest problema econòmic, i mentre una nova orientació en el sistema fiscal no vingui a completar això, han de passar encara alguns anys abans que es tradueixin en realitat les noves orientacions d'un Ajuntament veritablement republicà i democràtic.

J. Duran i Guàrdia. — Joaquim Xirau. — Rafael Campalans.

Unió Socialista de Catalunya

Actes de Propaganda

Demà, diumenge

Conferència de Leonor Serrano, a les 6 de la tarda, a l'estatge oficial de la U. S. C. del districte VIII, carrer Montseny, 35, pral. Tema: "El sentit espiritual del Socialisme."

Demà, diumenge

Conferència de M. Serra Moret, a Vidreres, a les 4 de la tarda, en el local del Centre Republicà Socialista. Tema: "Què és el Socialisme."

1 febrer

Conferència a Molins de Rei, a dos quarts de deu de la vetlla, organitzat per la Secció local de la U. S. C., Oradors: Leonor Serrano i Felip Barjan. Temes: "La missió de la dona d'avui" i "La qüestió agrària"

COOPERATISME

La Cooperativa de Consum de Berlín

Konsum - Genossenschaft Berlin und Umgegend. — Bericht über das 32. Geschäftsjahr. 1930-31. (Cooperativa de consum de Berlín i els seus voltants. — Memòria del 32 exercici social 1930-31).

El tret més assenyalat que acusa la Memòria d'aquesta important Cooperativa de Consum, és la baixa en la xifra de vendes i la contracció de beneficis que ha experimentat durant l'exercici 1930-31 amb relació a l'anterior. Mentre en 1929-30 les vendes s'elevaren a 80.010.389 marcs i el benefici fou de 3.219.977 marcs, en 1930-31 les vendes no han pasat de 77 milions i els beneficis han estat sols de 1.531.338 marcs. Això no té altra causa que la situació econòmica general d'Alemanya que repercuteix d'una manera terrible sobre l'economia domèstica de les classes treballadores, reduint cada dia més llur capacitat de compra. Per altra part, les Cooperatives de consum alemanyes han estat les més fidels seguidores — quan no les iniciadores — de la política de reducció de preus, cosa per la qual moltes de les seccions de la Cooperativa de Consum de Berlín acusen una disminució en el valor i un considerable augment en la quantitat i pes dels articles venuts.

En aquests moments de crisi és quan les cooperatives de consum demostren llur gran valor i quan afermen llur superioritat sobre els mètodes privats del comerç al detall. Entre el gran nombre de fallides de cases comercials que s'han registrat a Alemanya en aquests darrers temps, no hi ha hagut cap cooperativa que hagi sucumbit, sinó, que al contrari, totes han anat assegurant llur situació i enfortint llur constitució interna, alhora que han estat la més ferma salvaguarda del poble en aquests moments de misèria i de desesperació. En la lluita contra la vida cara, les cooperatives són les que han presentat sempre el cost de vida més baix i les que han augmentat d'una manera positiva la potència de compra dels migrats recursos dels obrers alemanys. En la lluita contra els «càrtels» i les coalicions capitalistes de monopoli, han estat les cooperatives les que han dit sempre la primera paraula i les que han anul·lat llurs perniciosos efectes en l'economia popular.

D'aquesta manera les cooperatives de consum es van guanyant cada dia més la simpatia del poble alemany. Bona prova d'això és el desenrotllament que ha experimentat la Cooperativa de Berlín en el nombre dels seus socis en els darrers anys de la crisi. Amb 128.683 socis a juliol de 1927, passà a 146.000 a juliol de 1928, a 171.000 a juliol de 1929, a 188.000 a juliol de 1930, i a juliol de 1931 en tenia 199.106.

Aquesta formidable expansió ha exigut un augment paral·lel de mitjans de distribució, i els 247 establiments de venda que la

Cooperativa posseïa en 1927, s'han convertit en 379, escampades per la ciutat de Berlín i les poblacions que formen la seva cintura. D'aquests 379 establiments de venda hi han 4 grans magatzems, 2 magatzems de teixits, 1 de mobles, 287 botigues de queviures i 85 carnisseries i tocineries.

Un esdeveniment de gran importància que registra la Memòria de l'exercici 1930-31, és la inauguració, escaiguda en març del passat any, de la nova fàbrica de pa que la Cooperativa ha aixecat a Spandau-Haselhorst, que ve a sumar-se a les altres tres que ja posseïa l'entitat. La producció de pa en l'exercici de 1930-31 de les quatre fàbriques ha estat de quilos 16.595.025.

Una de les altres característiques de l'expansió d'aquesta Cooperativa, és el desenrotllament de la seva Caixa d'Estalvis. En 1927-28 les imposicions efectuades en la Caixa s'elevaren a 24.957.129 marcs i en 1930-31 han estat de 49.049.145 marcs. De dia en dia l'obrer alemany es va donant compte que no hi ha lloc més segur per als seus estalvis que en la Cooperativa, car és l'únic lloc en què sap de quina manera són invertits els seus recursos i on sap que no més són emprats per al seu benefici exclusiu.

El total de persones empleades en els serveis administratius, de producció, de distribució i de transport de la Cooperativa de Berlín, en el mes de juliol de 1931, era de 3.846.

LL. A.

El proteccionisme i els consumidors

«Konsument», l'òrgan mensual de la Unió de Cooperatives Econòmiques de Iugoslàvia, dona un exemple, en un dels seus números recents, de la política duanera de Iugoslàvia que hauria de servir d'avis per als altres països. Aquesta revista esmenca, com exemple, els enormes privilegis que gaudeixen els fabricants de cervesa i de sucre del país a costes dels consumidors.

«El sucre txecoslovac—diu la revista—costa 3,80 dinars (1) el quilo posat a la frontera, però el dret de duana puja 3 dinars i l'impost de consum és de 6,65 dinars, de manera que el sucre costa al magatzemista 13,45 dinars el quilo. El sucre iugoslau, sobre el qual no es cobra impost duaner, es ven al mateix preu. Això vol dir que les deu fàbriques de sucre del país, que produeixen 95.000 vagonets de sucre per any, realitzen un benefici anual d'almenys 300 milions de dinars pel simple fet de l'existència d'aquesta tarifa. L'impost del consum és tan elevat que el dret duaner i l'impost junts pugen més del doble del preu de cost del sucre, que només és de 4 dinars el quilo. Més, el malaurat consumidor ha de pagar-lo a 15 dinars. Els càrtels controlen, de fet totes les fàbriques de sucre del país, cosa que fa que la lluita contra les tarifes duaneres, contra els impostos sobre el consum i contra els preus exorbitants, sigui completament desesperada. El mateix passa amb la cervesa. La cervesa de Bohèmia costa menys de 2 dinars el litre, posada a la frontera, però la cervesa iugoslava, costa 5,20 dinars el litre. Per què? Perquè el dret d'importació s'eleva a 6,60 dinars el litre. Qui se'n gaudeix? Les 35 cerveseries controlades per un sol trust que realitza un benefici de 150 milions per any, pel sol fet de l'existència de la tarifa duanera. Els salaris de tots els operaris empleats en la indústria cervesera no arriben a 40 milions de dinars per any, mentre que el consumidor es veu obligat a pagar un preu exorbitant per una cervesa que no és de bon tros tan bona com la de Bohèmia.»

Però, per què anar a buscar tan lluny aquests casos característics de proteccionisme? A casa nostra en trobarem a cents, tan o més alligadoros que aquest!

(1) Un dinar = 0'10 ptes. aproximadament.

El nou estatge central de la Unió Socialista de Catalunya

Preguem als companys i simpatitzants prenguin nota del nou estatge central de la Unió Socialista de Catalunya, carrer Alt de Sant Pere, 29, pral., Barcelona

El nou estatge, més ampli i adequat, permetrà a la U. S. C. correspondre a les necessitats creixents de l'organització

Del meu carnet

ADOLF HITLER

Segons un historiador alemany, el famós general Boulanger, que tant entusiasma als francesos dels primers temps de la tercera república, representava, als ulls dels alemanys, la certesa de la guerra amb França. Aquest aventurer de la política que es diu Adolf Hitler, representa, avui, als ulls dels francesos, la certesa d'una nova guerra amb Alemanya? Tot fa creure que sí, i per això és tan combatut a l'altra banda dels Pirineus. Però per molt que creixi, a Alemanya, el partit d'Adolf Hitler, adhuc si arriba a apoderar-se del govern no és possible que, desencadeni una nova guerra, car la immensa majoria del poble no n'és partidari. Hitler podrà ésser l'interpret d'un nacionalisme cridaner, que vol venjar-se i rescabalar-se, però enfront de les seves muniions xovines, trobarà sempre, més nombroses encara, les masses obreres, els intel·lectuals conscients, els homes de pau. Contra aquests, Hitler no podrà res. I aquests són els veritables representants d'Alemanya, a la qual haurà bastat, n'estem segurs, per a no intentar de nou l'aventura, la desastrosa experiència de 1914.

ULISSES

CONTRA ELS ABUSOS DE LA TELEFONICA

A la darrera Assemblea de la Generalitat de Catalunya, el diputat company Francesc Viladomat, va presentar la següent proposició, que s'aprova amb l'únic vot en contra del senyor Calderó:

«Que l'Assemblea acordi que el Govern de la Generalitat de Catalunya s'adrexi al Govern de la República, demanant-li que faci tot el possible per a evitar que la Companyia Nacional Telefónica prengui cap mena de represàlies contra els seus abonats, pel fet de negar-se a pagar uns serveis no prestats per l'esmentada Companyia».

En defensa de la proposició, el company Viladomat va pronunciar aquestes paraules:

«La Generalitat de Catalunya fidel al seu postulat de justícia social, i volent fer honor als seus principis, ha posat en tots moments una atenció preferent en tots els problemes derivats de la lluita plantejada entre el capital i el treball.

I es ara, que per estar reunits els diputats en assemblea, poden tenir el màxim valor les interpretacions de la Generalitat respecte als efectes d'aquests conflictes esmentats.

El resultat d'un d'aquests conflictes, és el que ha donat peu a presentar a aquesta Assemblea la proposició que tinc l'honor de defensar. Em refereixo

a la darrera vaga de la Companyia Telefónica.

No és necessari explicar tot el procés d'aquella vaga perquè això està en la memòria de tots; però cal fer ressaltar que l'origen fou la demanda dels seus empleats d'un augment en els sous que percebien, sous en extrem migrats, i per tant, insuficients per a viure decentment.

Malgrat que els balanços de la Companyia acusaven una situació prou avantatjosa per a correspondre a les justes aspiracions de llurs empleats, la superbia i la intransigència sistemàtica foren les principals línies de conducta d'aquella empresa.

La Gerència i la Direcció de la Companyia Telefónica, no volent admetre diàleg amb obrers afiliats a organismes sindicals, reconeguts per les autoritats i que funcionen d'acord amb llurs lleis establertes, agreuja i allarga aquella vaga causant enormes perjudicis al públic en general.

Acabada la vaga, l'esmentada Companyia fa objecte de tota mena de coaccions als abonats que no havent pogut fer ús dels aparells telefònics es neguen a pagar una serveis no prestats. Per tant, considerant injust i abusiu el procedir d'aquesta empresa, demano a l'Assemblea que aprovi aquesta proposició».

COMARCALS

Carta oberta al director del Setmanari «Reflex»

Girona, 15 gener 1932
Senyor Director de «Reflex».

Girona.

Molt senyor nostre: Agraïrem i esperem que us serveixi publicar la següent carta oberta en les planes del vostre periòdic:

Molt Sr. nostre: En l'última edició del vostre setmanari, hem llegit un solt sense signatura i, per tant, de direcció, donant compte que els companys Cristòfol, Bancells i Alegri havien cursat la baixa de la Unió Socialista de Catalunya—Secció de Girona—per estar en desacord amb la política feixista i poc liberal que duen a cap els partits d'esquerra que són al Govern de la Generalitat.

No està en nosaltres el dret de sortir en defensa de tots els partits d'esquerra que componen el Consell de la Generalitat, però sí hem de fer constar, pel que a nosaltres ens atany, que els representants del nostre partit a la Generalitat no poden ésser englobats entre els mots de «feixistes i poc liberals».

Primer. Perquè mai no han defugit donar compte de la seva gestió dintre el Consell.

Segon. Perquè la Unió Socialista de Catalunya té anunciada pels propers mesos de febrer i març les assemblees generals del partit, entre les seccions de Barcelona i les de Catalunya, on totes hi seran representades amb veu i vot pels seus delegats.

Tercer. Perquè en l'ordre del dia hi ha consignat que aquests consellers posaran a la consideració dels reunits la tasca portada a cap i podrà ésser impugnada en cas de no ésser del seu grat.

Això és el que ens plau fer constar referent al partit en general. En quant a la baixa d'aquests senyors de la Secció de Girona, hem de dir:

Primer. Que el senyor Carles Cristòfol cursà baixa verbal fa dos mesos, al·legant canvi de residència obligat per la seva professió.

Segon. Que el senyor Heribert Bancells cursà la baixa el passat mes, sense especificar els motius.

Tercer. Que el senyor Enric Alegri, redactor de «Reflex» i vocal adjunt del Consell Directiu de la nostra

entitat, fins aquest moment no ha cursat la baixa.

Agraïrem, senyor Director, que faci la mercè de publicar aquestes lletres en el periòdic de la seva direcció, per deixar les coses en son lloc a honor de la veritat.

Agraïts a la vostra gentilesa, aprofitem aquesta avinentesa per a saludar-lo atentament.

Lluís BOTA VILLA
Secretari-President

TALLERS

ZEUS

Construcció de l'aparell de ràdio «ZEUS» de 3, 5 i 6 vàlvules completament selectius. Reparació d'altres aparells de ràdio i gramòfons de totes menes

«ZEUS»

Sepúlveda, 174

Telèfon 30883

La producció de blat

Segons els càlculs de l'Institut Internacional d'Agricultura, la collita total de blat a Europa en 1931 ha estat de 842 milions de centals (1 cental: 45,35 quilos). Com a conseqüència de la reduïda collita de sègol, que segons sembla és inferior en 90 milions de centals a la de 1930, és probable que hi haurà una més gran demanda de blat per a la panificació, car la farina de sègol entra en una gran proporció en la fabricació del pa en molts països d'Europa. Les expedicions de blat cap a Europa, durant els tres mesos compresos entre l'1 d'agost i el 31 d'octubre, s'han elevat a 100 milions de centals, i indiquen que fins a la nova collita Europa tindrà necessitat de 400 milions de centals, a més de les seves pròpies collites. Els estocs exportables de l'Amèrica del Nord es calculen a prop de 440 milions. Austràlia disposarà de prop de 90 milions de centals per a l'exportació, en lloc dels 75 milions que s'havien calculat anteriorment. Els

estocs mundials disponibles per a l'exportació en 1931-32 s'elevaran probablement a 775 milions de centals, mentre que les demandes no passaran d'uns 530 milions de centals. A la fi de la companyia, és a dir, en agost de 1932, els estocs disponibles s'elevaran probablement a 225 milions de centals contra 330 milions en agost de 1931. Les sembres efectuades aquesta tardor a Europa queden al mateix nivell que les de l'any anterior, car l'augment registrat a França ha neutralitzat la disminució de Romania. A l'Amèrica del Nord i a l'Àfrica del Nord la reducció de la superfície sembrada ha estat enorme a causa de la sequedat del mes d'octubre.

Subscripció permanent pro Justícia Social

JUSTÍCIA SOCIAL necessita l'ajut urgent dels companys de la Unió Socialista de Catalunya i dels que simpatitzen amb una Catalunya nova, plenament incorporada a les corrents del món civilitzat.

JUSTÍCIA SOCIAL, òrgan de la Unió Socialista de Catalunya, no té més entrades que les que li ofereixen els seus amics.

JUSTÍCIA SOCIAL, per a subsistir i prosseguir la lluita contra els faïsmes de dreta i d'esquerra, ha d'ésser l'obra de tots, fruit del sacrifici de tots.

Companys! Amics! Contribuïhi:

5 Ptes subscriptors.
Augmentant la quota mensual. Aconseguint donatius, o quotes mensuals dels simpatitzants que conegeu.

I és segur que pensant tots, uns s'ajuden, en la millor manera de ajudar a JUSTÍCIA SOCIAL, podrem eixugar el déficit i, també, crear el fons del futur òrgan diari de la Unió Socialista de Catalunya.

Responent a la primera crida hem rebut les següents:

Subscripcions mensuals	
	Pessetes
M. Serra i Moret	50
J. Comorera	5
Conrad Guardiola	3
J. M. Vilarrubia (Pineda)	2
M. Palghí (Girona)	5
J. M. Solé (Arenys de Munt)	5
F. Viladomat	5
Fernández Aldavert	5
Ramon Paitubí (Arenys de Munt)	5
Total	85

Donatius	
	Pessetes
G. ...	50

Tota la correspondència de subscripcions i donatius, ha d'ésser adreçada a Joan Comorera, Alt de Sant Pere, 29, pral.

Justícia Social

Correu Administratiu

J. Sarró, de Cabra, rebut gir postal de 4'50 pessetes.

S. Marco, de Blanes, rebut gir postal de 4'50 pessetes.